

Opinia

do ustawy o ratyfikacji Konwencji o ochronie dziedzictwa architektonicznego Europy, sporządzonej w Grenadzie dnia 3 października 1985 r.

(druk nr 1217)

I. Cel i przedmiot ustawy

Konwencja Rady Europy o ochronie dziedzictwa architektonicznego Europy, zmierza do zachowawczej ochrony wszelkiej spuścizny architektonicznej znajdującej się w Polsce, przy uwzględnieniu wymogów współczesności oraz zasady zrównoważonego rozwoju.

Model ochrony dziedzictwa architektonicznego Europy przyjęty w Konwencji i stosowany przez jej Sygnatariuszy, nie stanowi bariery w rozwoju cywilizacyjnym, umożliwiając wznoszenie współczesnej architektury z zachowaniem dotychczasowego dorobku urbanistycznego. Konwencja daje w szczególności możliwość łączenia współczesnej architektury z utrzymaniem i przywracaniem historycznego charakteru obszarów miejskich.

W Konwencji zdefiniowano pojęcie dziedzictwa architektonicznego oraz dóbr podlegających ochronie, określono zasady polityki państwa w zakresie konserwacji zabytków oraz formy koordynacji działań międzynarodowych, a ponadto przyjęto ramy ochrony prawnej zabytków.

Umowa będąca przedmiotem ustawy ratyfikacyjnej stanowi także istotny akt prawny dla działalności organów Unii Europejskiej. Parlament Europejski podjął w dniu 7 września 2006 r. rezolucję w sprawie ochrony przyrodniczego, architektonicznego i kulturowego dziedzictwa europejskiego, w której m. in. oparł się na jej postanowieniach.

Rzeczpospolita Polska pozostaje jednym z ostatnich pięciu państw członkowskich Rady Europy, które nie ratyfikowały Konwencji, ani do niej nie przystąpiły.

Wejście w życie Konwencji nie spowoduje potrzeby wprowadzenia zmian w prawie wewnętrznym. Ochrona dziedzictwa architektonicznego w Polsce spełnia bowiem standardy konwencyjne już na podstawie obecnie obowiązującego ustawodawstwa.

Konwencja nie nakłada nowych obowiązków na podmioty prywatne ani na jednostki samorządu terytorialnego.

Ponieważ Umowa dotyczy materii regulowanej w prawie polskim ustawami, podlega ratyfikacji przez Prezydenta RP za uprzednią zgodą parlamentu wyrażoną w ustawie (art. 89 ust 1 pkt 5 Konstytucji RP).

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 92. posiedzeniu w dniu 13 maja 2010 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym. W czasie prac nad projektem ustawy w Sejmie, zajmowały się nim Komisja Kultury i Środków Przekazu oraz Komisja Spraw Zagranicznych. Do projektu nie wprowadzono żadnych poprawek.

Posłowie uchwaliли ustawę przy 417 głosach za, przy braku głosów przeciw i wstrzymujących się.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń o charakterze legislacyjnym.

Maciej Telec
Główny legislator